

PREDIKAN I HÖGMÄSSA KYNDELSMÄSSODAGEN 28/1 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: LUK 2: 22-32.

PSALMER: 3:1, 32:1-4, 305: 4-5, 4:1-4, 21:2-3.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Du makt för vind och skyar,
du makt för liv och år,
som ständigt allt förnyar
och allt i spillror slår,
med öden och med timma
i Julens aftonbrand
du står, och sädet glimmar
i såningsmannens hand.

Giv psaltare och lyra,
när mödan görs oss lång,
betag oss ej den dyra,
den ljuva lust till sång.
Låt klinga våra dagar.
Som vind i gröna hagar,
som hav i böljegang. Amen

Kyndelsmässan! Det är ljusinvigningens mässan. Alla de nystöpta vita ljusen, som skulle brinna i kyrkans ljusstakar, måste först invigas, innan de fick tändas till Herrens ära. Och så lät man Kyndelsmässodagen vara den dag, då ljusen högtidligen invigdes.

Den tiden är förbi. Vi anse oss icke längre böra anordna särskilda firningsdagar för yttre tings invigning. Men just på Kyndelsmässodagen i år ha vi dock något liknande för händer. Vi ta idag en ny koralbok i bruk. Liksom de gamle med undran och förväntan såg på de många, ännu icke använda ljusen, som skulle lysa under kommande söndagar för året - under den kvardröjande vinterns passionssöndagar, under vårens påsk- och pingsthelger, under sommarens jämna ström av söndagar efter Trefaldighet och under höstens Mikaelifest och den nya vinterns julmässor - på samma sätt som de gamle med undran och förväntan betraktade alla dessa ljus, på samma sätt se vi fram emot den tid, som kommer, då nya melodier alltemellanåt skall nå vårt öra under gudstjänsterna. Den nya sången skall ljuda över den väg, vi gå. Så må det vara oss tillåtet att på en dag som denna samla våra tankar kring detta ämne: Den kristna sången. Det kunna vi så mycket hellre göra, som vår predikotext, Kyndelsmässodagens evangelium, som nyss lästes från altaret, handlar om just sången. Texten bär ju till överskrift: Simeons lovsång. Vad har detta evangelium att lära oss om den kristna sången? Det är tre ting, som vi manas att stanna inför, när vi närmare betrakta vår berättelse om den gamle Simeon och hans lovsång.

För det första. Den kristna sångens rätta plats är templet.

Det är sant, att hela vårt liv, vårt vardagsliv, skall vara en sång: "talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan", manar aposteln i brevet till Efesierna. Och det hem, är lyckligt, i vilket psalmen ljuder. Men vi vet också, att denna sång, denna vardagspsalm under arbetsveckan, bör vara ett återljud av den söndagliga gudstjänstens sång i templet. Psalmens rätta beledsagare är kyrkorgeln och dess rätta plats är bänkarna under tempelvalvet. För den, som vant sitt hjärta därvid, finns det få ting i världen, som ger en renare glädje än psalmens växling under kyrkoåret: advents fasta och kraftiga maning att bereda väg för Herran, julmorgonens brusande koral, fastans stillsamma tacksägelse till smärtornas man, som når sin heliga höjdpunkt på Långfredagen för att tre dagar efteråt bytas i det jublande lovet och priset: "Vad ljus över griften, han lever, o fröjd!" Pingstens andepsalmer fylla oss med en egendomligt klar glädje, sammanknippad som den är med åsynen av den unga skaran nattvardsbarn vid Herrens altare. Strax därefter hälsas den blida sommaren över hela vårt land med de trygga och tacksamma tonerna av "Den blomstertid nu kommer, med lust och fågring stor".

Så hägnar templet vårt liv och vår sång. Det finns anledning att betona detta på Kyndelsmässodagen. Ty den dagen bär också, som vi alla sett, ett annat namn: Jungfru Marie Kyrkogångsdag. Den första delen av vår text berättar för oss, hurusom Josef och Maria förde vår Herre och Frälsare, som litet barn, upp i fädernas tempel. Om de så visade trohet mot det judiska templet, vilket Kristus dock i andlig måtto skulle nedbryta, så höves det även oss att visa sådan trohet mot vårt tempel, det åt Herren helgade. Härtill manas vi även av den gamle Simeon, om vilken evangeliet sedan handlar. Det heter om honom, att "han genom Andens tillskyndelse kom till helgedomen". Där, i templets famn, fann han Kristusbarnet. Där stämde han upp sin lovsång över Herrens frälsning, ljuset för hedningarna och härligheten för Israel. Så må också vår kristna sång stiga upp mot tempelvalven.

Dit ha med far och mor vi gått,
Där lyfte barnabön vingen
Där ha för Herren Gud vi stått
Samman vid altarringen
Där var vår första nattvardsgång,
Där ha vid jul och påsk vår sång
Med våra fäder sig enat.

Men av Simeons sång i Jerusalems tempel lära vi för det andra, att den kristna sången är en sång till Kristus.

Den samlande överskriften för Kyndelsmässodagens texter och böner är det enda, korta ordet "Uppenbarelsen". Och uppenbarelsen är Kristus, Guds väsens avbild och Hans härlighets återsken. I honom har Fadern i himmelen givit tillkänna sitt hjärtelag och sin vilja. I hans lidande var Gud själv verksam för att krossa lagens makt och för eviga tider skänka oss barmhärtighetens evangelium. Därför är det frälsningen, som Simeons tacksägelse gäller, när han tar det lilla barnet i sin famn och börjar sin sång, Guds frälsning i Jesus Kristus. Så lär den

gamle sångaren i Jerusalems tempel oss, att vår sång är ytlig och tom, om den icke innerst och djupast är en sång till Kristus och om Kristus.

Ifall det vore så, att den kristna församlingen vore ett samfund för inbördes beundran och för lovprisande av människoverk, då skulle det passa mycket bra, att den kristna sången vore en sång om människor och deras goda gärningar. Ifall det vore så, att vi genom vår fromhet och helighet banade väg upp till Gud i himmelen och bestode i hans dom, då skulle det vara synnerligt lämpligt, att den kristna sången var en hymn till människans rena hjärta och osjälviska sinne. Men nu är det icke så. Visst kan vi sluta upp att i våra tankar syssla med jorden och dess ting och i stället vända vårt sinne och vårt intresse åt andliga och religiösa ämnen. Men därigenom bli vi icke kvitt vårt obotliga sökande efter vårt eget, egna sköna stämningar, egenkärlek och stolthet, som just såsom andlig stolthet, religiöst högmod är olidligare än någonsin den rent världsliga högfärden kan vara. Kristi Kors lär oss, hur djupt synden sitter i oss: när Gud skulle uppenbara sig i människogestalt, gick det icke med mindre, än att människor korsfäste hans uppenbarare. Men Kristi Uppståndelse lär oss, att mitt i människors ondska, som förde Sonen upp på Korsets trä, mitt i den ondskan utför Gud sitt verk. Gud var i Kristus på korset, och därför led kärleken och barmhärtigheten aldrig nederlag. Frälsaren bad för de råa krigsknektarna, som delade hans kläder, och han bragte frälsningen och kärlekens budskap till rövaren vid sin sida. "Därför har ock Gud upphöjt honom - Kristus - över allting." Han gav honom seger över döden i påskdagens morgonväkt. Sedan dess lever Kristus och är nära oss, osynlig, såsom Herre över synden och all vår ondska. I tron på honom räcker oss den dagliga syndaförlåtelsens gåva. I tron på honom våga vi se fram mot död och dom. Därför handlar den kristna sången om Kristus och icke om oss själva. Därför är det Kristi namn, som prisas kyrkoåret runt, i Julens, Långfredagens och Påskens psalmer, ja även i Pingstens, såvisst som den Helige Ande icke är någon annan än Kristi Ande. Liksom Simeons sång i temlet var en sång till honom, Uppenbarelsens Konung, så må också vår sång vara det.

Vår broder nu du vorden är,
oss till stor fröjd och ära.
Du vill oss alltid vara när
och oss allt gott beskära.
Vad rör oss världens hot och hån?
Vår broder är Guds egen Son,
ho kan oss nu fördärva?

Just därför att sången i temlet är en sång till Kristus, är den också en lovsång. Därmed har vi kommit till det tredje och sista, som texten ger oss anledning att säga om den kristna sången. - Simeon lovade Gud. - Det kan icke vara annorlunda. Den som sjunger om Kristus, han tror på honom, och den som tror på honom, han måste prisa och tacka honom. (detta stycke, fr.o.m. psalmversen, är det ursprungliga som sedan är överstruket, troligen i samband med att denna predikan använts vid andakt vid annat tillfälle)

(Här börjar "andakten" vilket syns genom att denna sida har fått nummer ett i en ny numrering)

I Apostlagärningarnas 16 kapitel står det några rader i stenstil om Paulus och Silas under deras korta fångenskap i Filippi, den fångenskap, som de råkade i på grund av att de botat en ung flicka, som var besatt av en ond ande. När aposteln och hans följeslagare berövats sina kläder och blivit piskade med spön, fördes de in i den djupaste fängelsehålan, där deras fötter fastgjordes i stocken. Och nu kommer de korta och gripande raderna: "Vid midnattstiden voro Paulus och Silas stadda i bön och lovade Gud med sång och de andra fångarna hörde på dem." Fångslade för en god sak, med ryggen blödande av spöslitande och med den orubbliga trästocken hoplåst om sig, lova de Gud med sång, när midnatten nalkas. "Och de andra fångarna hörde på dem."

(Det andra stället i vårt Nya testamente, där lovsången direkt omtalas, är i berättelsen om Jesu sista natt tillsammans med sina lärjungar, mellan Skärtorsdag och Långfredag, då döden och lidandet bröt in över den lilla skaran. Det heter: "När de hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget" - ut för att möta mörkrets makt.) (tillägg, troligen när delar av denna predikan använts som andakt vid annat tillfälle)

Vårt läge är åtskilligt bekvämare, än dessa båda (ordet "båda" överstruket, troligen i samband med andakten) bekännares läge var. Men hur ofta stiger lovsången från våra läppar? Och hur ofta hör de andra fångarna på oss? Ty Fångar är vi ju alla. I dessa dagar är "Fruktan" det fångelse, som omsluter oss på alla sidor. Ängslan för framtiden håller oss i sitt järnhårda grepp och Ängesten (utbytt mot "oron" i andaktsvarianten) är våra skuldrors gissel. Det kan väl hända, att någon tycker lovsången vara rentav olämplig i en tid sådan som denna. Men det är endast den billiga lovsången till människor, som efterlämnar en fadd smak i munnen och som vårt samvete har rätt att nedtysta. Den kristna lovsången behöver icke tiga i klagotider. Den är sången om Honom, som segrade över död och mörker. Glädjen över Påskan befinner sig på andra sidan om all ytlig optimism, ty Golgata natt ligger kvar som påskljusets eviga bakgrund. Den kristna lovsången kommer ur den Stora Bedrövelsen, den ljuder ur mörkret - den är Sången vid Midnatt. Därför får den yttre nöden icke stämma ned vår sång: tvärtom, den yttre nöden är alltsedan kristendomens första dagar den rätta orten för den troende församlingens lovpsalm till Lammet med segerfanan.

Och vi kan vara förvissade om, att ifall en verkligen klar och ren lovsång stiger från våra läppar i en nödens tid, så hör de andra fångarna på en sådan sång. Om vår sång icke bara är en sång med munnen allenast, utan vårt hjärta i sanning, fritt från fruktan, "jublar mot levande Gud", då har en sådan sång en oemotståndlig makt över människans sinnen - på samma sätt som Paulus och Silas kom alla sina medfångar att lyssna till den underliga tacksägelsen vid midnatt i Filippis fängelsehåla.

(Vem anar, vad de ryska soldaterna tänkte i sina hjärtan på julmorgonen, då psalmen, enig och stark steg upp från den finska fronten, fylld av glädje, mitt i all nöd? Vem vet vilka verkningar en sådan psalm haft? Må den kristna sången ljuda i våra hjärtan och från våra

läppar, när midnatten nalkas för Europa! Så bedja vi: Giv psaltare och lyra, när mödan görs oss lång! Betag oss ej den dyra, den ljuva lust till sång! Amen) (slut på andakten)

Kyrkans lovsång predikar bättre än hennes förmaningstal. Tänk om templets dörrar stode öppna i allt Sveriges land för lovsången därinne under valven, så att det fick ljuda vida omkring och alla kunde höra den församlade skarans trosvissa psalmsång.

Din kyrka glädes i ditt skygd.

Hon på ett hälleberg är byggd.

Till domens stund

Hon vilar på sin grund:

Helig, Helig, Helig är Herren Gud!

Så hälsar vi den nya koralboken välkommen ibland oss. De flesta av dess melodier äro redan förtrogna för oss - endast om ett fåtal gäller det, att de äro nya i vår gudstjänst. Möta vi någon sådan ny ton under söndagar, som stunda, så vill vi icke mästra det vi höra utan i stället söka lära oss att sjunga, vad som bjudes. Somliga sånger ha vi väl förut mött i en annan musikalisk dräkt, som vi törhända sakna. Men överflyttningen från stränginstrumentets värld till kyrkorgelns fastare rytm, överflyttningen till templet, har väl gjort en och annan förändring nödvändig. Även i sin nya dräkt är det dock en sång till Kristus, som fortfarande räcket oss. Och den som noggrant lyssnar, skall väl märka, att lovets ton icke har försvagats utan snarare förstärkts. Så bär vår nya koralbok samma vittnesbörd till oss som dagens text om den gamle Simeon, det vittnesbördet, att vår sång i templet bör vara en lovsång till Kärlekens Konung. "Gud vare tack för hans utsägligt rika gåva!" Amen

Låt oss bedja. "Lovad var Gud....."

7 Faderens och Sonens och d. st. l. Nu.
des namn. Amen.

du makt för vrid och styr,
du makt för liv och ar,
som ständigt allt förnyar
och allt i spektor stas,
med öden och med himmel:
i Julens afströmand
du stas, och nådet glimmar
i sönens mærenas hand.

Sir postare och tyra,
när morden gör oss lång,
helt och ej den dyra,
den tyra tuot till raig.
det klinga våra dagar
som vrid i grönas dagar,
som har i bötigang. Amen
(XV III: 3, 4)

fred. Höj. Juleby kyrk. Kyrkstäm. 28,
1940. En duk. 2:22-32. Psalmen:
3:1; 38:1-4; 305:4, 5; 4:1-4; 21:2, 3]

1)
Kyrkstämman! Det är ju
morgnens måna. Alla de
nyttigaste vita tyger, som skulle
brinna i kyrkans ljusstakar,
måste först mörkas, innan de
fick fändas i Herrans ar.
Det är det man Kyrkstämman
dager vara den dag, de tyger
höghidligen mörkas.

Den tiden är förlä.
Vi äro och inte längre bara
avordna reaktiva finningar.
Det för yttre livs mörk-
ning. Men mörk är Kyrkstäm-
manstagen i de ta vi dock
något tillräckligt för tändas.
De ta idag är vår korall-
bark i trusk. Åtkon de
gavle med mörkan och för-
bunden på de mörka,
sinn och avända tyger,

pou skalle type meeter trou-
 meute pindapou jō aiet
 - under den fransē-jinde
 vichens passioindapou, under
 vāens pōat - ou jōigot-
 theger, under jōumavens
 jāena stōn ou pindapou
 lēter thefolyik. ou under
 den meekande thōiens Mi-
 kaelikot o den vye vintens
 jūmāōōō - ou jōmūa aitt
 pou se poule med mehan
 ou jōivāian betraktale
 alla dera tino, jō jōmūa
 aitt se vī jōmūa euss der
 tid, pou hōmmer, dā vya
 melochies allhōmellāat shall
 na vait ōa under gvestjūō.
 Jōmūa. den vya jōigen skall
 lūda pou den vāp, vī jō.
 Jō ōmūa' des vāa ou till-

lēitet att jō ōu dag pou den.
 na poula vāa jōuker kuing
 dēta āmme. den kvietha jōigen
 les kumma vī vī mēkēd tellie
 pōis, pou vāi priedikē tēkt,
 thegēlōmāindapou evangelium, pou
 vya lōitō jōā alhōis, kōndler
 jōat ou jōigen. Tēkten tōr
 jī tīd ōvōkrikt. Smicōō
 jōvōvāig. Vad hōr dēta
 evangelium att lōā ou ou
 den kvietha jōigen. Les ōi
 the tīg, pou vī mēkēd att
 jōmūa vī jō, vā vī mēkēd
 betraktō vā bēvāllēhē ou
 den poule Smicō ou hōm
 lōvōvāig.
 Jō ōv jōiō. den kvietha jōigen
 jōmūa pōlō ōr tēvōpōlōt.
 Les ōi mēkēd att tēlō vait tū,
 vait vāvōpōlōt, shall vāa vī dāig:

Hic eris vni dñg. Les finis au.
 Leſung att bekona atts på Tyn-
 delmässoslagen. Ty den dagen, där
 ocker, som vi alla vet, ett au-
 ned manen: Huggen Marie Ky-
 koſingslag. Den första delen av
 =10te =11te berellan på för en, tu-
 numu Jorck en Maria först
 var Hone och Skatane, som till
 barn, upp i färdens Tempel.
 Den de på vände trohet med
 des rikliga Tempels, vilket Hiss-
 tus dock i andlig millo skul-
 lo nedryta, på Hone och oer
 oro att vira sådan tröhet med
 rätt Tempel, des at Hone
 helgade. Heltill manen vi
 även av den gamla Juisen, av
 rikken evangeliet sedan hand.
 For. Des heler om Hone,
 att "han seuen Huset till.

Skundade kom till helgedomen.
 Lär, i Tempelets färd. Färd
 Han Kristusandes. Lär att
 de han upp vi barmen över
 Herrens färdning, Huset för
 tedsningarna och käre hskelen
 på Israel. Ja må ocker
 var kristna dñg stips upp
 enast Tempelstaden.
 Lärka med far om var vi påll,
 Lär tyfke barmen vrigen
 Lärka på Herrens Gud vi ställ
 Samman vid altarningen
 Lär var vi första nattvardsgång,
 Lärka vid pul och präst var dñg
 Med vinn faders sig enast.
 Men av Smieus dñg i Tenseluna
 Tempel Lär vi på des andra,
 att den Kristus dñger är en
 dñg till Kristus.
 Den samlande överskiften

för kyrkostämman teker och
 böcker är det enda, korta ordet
 "Högenbarken". Det uppen-
 baret är Kristus, Gud väns
 arbete och hans kärlek till
 oss. I honom har Gud i
 himmelen gjort tillkännat sitt
 tycke och sin vilja. I hans
 lifande var Gud själv och
 han för att krossa Satans makt
 och för oss till skänka
 oss kärlek till honom och
 honom. Lärni är det förbör-
 den himmelskaste gästen,
 när han har det till hans
 i sin himmel och bärar sin
 oss, Guds förbörden i hans
 Kristus. De här den gamle
 ängaren i himmelen förbered
 oss, att de oss är gyllig
 och som, som det är in-

nerad och dygast är en gång
 till Kristus och oss Kristus.
 Fall det var de, att den
 Kristus förvalter var och
 befund för nöjdes beund-
 rar och för lofprisan av
 människor, de skulle det
 vara mycket bra, att den
 Kristus säger var en gång
 som människor och deras
 goda gärningar. Fall det
 var de, att vi genom sin
 förhet och helighet be-
 made oss var upp till Gud
 i himmelen och teater
 i hans som, de skulle det
 vara synnerligen löjligt,
 att den Kristus säger var
 en himmel till människans
 stora lycka och gyllig-
 ka himmel. Men nu är det

iche sa. Viist kau vi stult
 upp at i raia falkar uppl
 med piden och som ting och
 i stället vända vait sinne
 och vait intresset åt andra
 och religiösa ämnen. Men
 därigenom bli vi iche kunn
 vait obotliga rökande eller
 vait opet, egna sköna stäm-
ningar, gentäkelse och stolt-
 het, som mot sinna andlig
 ståtthet, religiöst högnad
 är skelligare än vapnen
 och reus vakteliga höfver
 och kau vara. Thiuti Her
 tar oss, hur dygert syndens
 sätter i oss i när Gud stul-
 le uppsuckna sig i människo-
 mest, gikt och iche med
 munde, och att människan
 karaktär kau uppsucka i

rene. Men Thiuti lypständ-
se tar oss, och mitt i män-
 nikens andaka, som farde
 sinna upp för Karaktär
 mitt i den andakten utgör Gud
 vittorik. Gud var i Thiutus
 för korset, och därför led
 kärleken sin samhälleliga
 aldry medelag. Prästerna had
för de rai strigokuckarna,
 som melode kau kläder, och
 kau tröste prästningens och
kärlekens hudska för de
 varer vid sin sida. "Lärför
 har ett Gud upphöjt honom
 - Thiutus - över allting. Han
 gav honom regis över döden
 i bakslagenas mörkrets.
Helan och her Thiutus
 och är nära oss, dygert,
 sinna Thiutus över synden

och att vi undka. J hou på
honou räcker oss den dagliga
angela färdelarna på. J hou
 på honou vaga vi se fram
 mot det som der. Lärför
 handlar den kristna sägen
 om kristus och inte om
 oss själva. Lärför är det
kristi namn som sörns
kyrkandet när i fulen, dag-
fredagens och söndagens på-
mer, ja även i söndagen,
 särskilt om den heliga sönd-
 icken är någon annan än kris-
 ti sönd. Alsken sörns
 så i tempel och i sång
 till honou, lysenbarhetens
honou, så må också vår
 sång vara det.

Vår sönd om den vorden är,
 om till det först och ännu.

om. De herarna om den multen
 är också sörns färdelarna på, om
 — vår om att färdelarna på.
Ler det, att de äro vår i
 om gästgäst. När vi vår
 om sörns vår om multen
sörns, om sörns, om vår
 vi inte måttas det i her
 utan i her sörns tår
 om att sörns, om sörns tår
 om. Sörns sörns sörns her
 vi om sörns sörns i her
 om multen sörns sörns, om
 vi sörns sörns. Sörns sörns
her sörns sörns sörns sörns
multen sörns sörns sörns
sörns sörns sörns sörns
her sörns sörns sörns sörns
sörns sörns sörns sörns
 i her sörns sörns sörns sörns

Same day: Cashmabag?
(see foreg. list ver 552)

12:11:1203 1 ~~2~~

En will oo allid vana nã
oet-oo allt gatt ~~boobara~~.

Uad nã ~~oo~~ vaildeu kot au thã?

Uã ~~broder~~ ãe ~~gudo~~ endle sou,

hõ han oo nu ~~fordeara~~?

~~Uat~~ ~~dayt~~ ãe ~~oo~~ ~~oo~~ ~~oo~~

2 ~~fourplet~~ ãe eu saug ~~Till~~

~~fourplet~~ ~~Kristu~~, ãe deu oet-

de eu ~~fordeara~~. ~~laured~~ har vi

houmuit ~~tis~~ ~~des~~ ~~trage~~ ~~we~~

~~vieta~~, ~~jeu~~ ~~teter~~ ~~per~~ ~~oo~~ ~~eu~~

~~teuing~~ ~~at~~ ~~hõ~~ ~~oo~~ ~~deu~~

~~kristu~~ ~~saug~~. ~~trineou~~ ~~toom~~

~~de~~ ~~suad~~. ~~Ues~~ ~~han~~ ~~ike~~ ~~vana~~

~~amurkunda~~. ~~de~~ ~~jeu~~ ~~gungar~~

~~ou~~ ~~tristiu~~, ~~han~~ ~~traz~~ ~~je~~ ~~ho~~

~~noe~~, ~~we~~ ~~deu~~ ~~jeu~~ ~~traz~~ ~~je~~

~~hanou~~, ~~han~~ ~~maite~~ ~~jeu~~ ~~we~~

~~teika~~ ~~hanou~~.

7 ~~sporthagmingeruao~~

16 ~~traz~~. ~~staz~~ ~~des~~ ~~uaga~~ ~~trata~~ ~~re~~

(i stenstil)

(2)

der om Paulus och Silas under
deras korta fängenskap i Filippi,
den fängenskap, som de nådde
i på grund av att de höll ut
sin fläkt, som var brant av en
ordande. När aposteln och
han följelagare berömt sina
kloster och blivit pröfadt med
syn, frändade vi i den dy-
gata fängelshälsan, där deras
fötter fastspändes i storken.
Och nu kommer de korta, gri-
pende raderna: "Nid midnatto.
Niden var Paulus och Silas
stadla i bön och lovsade Gud
med sång och de andra
fångarna hörde på de.
Fängelset för en god natt, med
sagen slöande av gästet.
Allt ingen och med den smitt-
liga trästocken högljud om sig,

[illegible]

5

sedan kristenheten förlorad.
 för den sätta arten för den
 försvunna kristenhetens för-
 saktas till samfund med de-
 permaner.

[illegible]

Mimosa, 1939² 6 ts)

* Ven avat, vad de nyta relationer
finnte i min tyran på julkvargonen,
de praktar, evig och stark, steg upp
från den finna fronten, fylld av glä-
dje, mitt i all nörd? Den vet, vilken, vilken?

Så ~~man~~ ~~is~~ ~~bedger~~ ~~bedga~~ 27:

Giv praktare och tyra,
när möder går om läng!
Batas om den tyra,
den tyra tuot till väg!

Avser.

Ma den kristne vägen lyden
i bärn tyranen och från vä-
terpan, när midvinter naktas
från Europa!

6/22

alla una med jagar att tygo-
na till den hunderliga tack-
brevet vid midnatt; Filip-
po fängelsehåll. Högskolan för
dag. polska tillte sig den
när förmaningstid. Dant om
tillförlitligare ställe ännu
i att förvaras lund för den
jungen stannade under och
den, de att det fick Linda
vid omkring och alla kun-
de följa den förmaningstid
den förmaningstid.

Liu tye ka glades i air tye gl.
 How for the halibut air tye gl.
 Till downers down

~~Non valere se' mi pare :~~
~~Helig, Helig, Helig in Theres Stadt!~~

Ja hāloa ʻi dei mea
kōkōloka ʻālikomene ʻāliko.

10)

22. De flesta av dea melodier
 äro redan förhoppas för oss
 — endast en ett fåtal gel-
 ter det, att de äro nya i
 vår gustafian. Nöta vi nu
 den sedan vi för munda
 språket, som skunda, so vill
 vi rika måttas det i: tå-
 nkan i stället öfka tå-
 oss att tjunga, vad som ty-
 deo, ~~och~~ somliga säger ha
 vi vil först med i: en an-
 nan musikallik elakt, som
 vi förhålla sakna. Men över-
 flyttningen från stränginstru-
mentet till kyrkor:
 gelus fastare nytt, över-
 flyttningen till tungslat,
 har väl varit en del annan
 förändring nödvändig. Men
 i nu nu elakt är det dock

